Wychodzi raz w tygodniu. *Porto opłacone ryczałtem*

ROK XVIII. Kraków, dnia 6 lipca 1935. Nr. 24.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Opłaty za wykreślenie z rejestru handlowego

I.

W Dzienniku Ustaw Nr. 43 pod poz. 291 ukazało się rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 8-go czerwca 1935 r. o opłatach w postępowaniu przed Sądem Rejestrowym.

Rozporządzenie powyższe ujednostajnia opłaty, które dotychczas pobierane były przez Sądy Rejestrowe w rozmaitej wysokości za te same czynności, a tem samem zaprowadza porządek w tej dziedzinie, tak ściśle związanej z życiem kupiectwa.

Ponadto rozporządzenie to opłaty rzeczone naogół obniża, spotka się przeto niewątpliwie z uznaniem najszerszych kół kupiectwa.

W jednem z końcowych swoich postanowień, mianowicie w § 26 rozporządzenie powyższe zawiera przepis niezmiernej wagi, ujęty w słowach następujących:

„**Wykreślenie** z rejestru handlowego kupców, którzy do dnia 31 grudnia 1935 r. zgłoszą w tym celu wniosek na podstawie art. XXX. § 2 przepisów wprowadzających Kodeks Handlowy, są **wolne** od opłaty rejestrowej".

Powołany wyżej art. XXX. § 2 przepisów wprowadzających Kodeks Handlowy traktuje, jak wiadomo, o tem, że osoby, które w chwili wejścia w życie Kodeksu Handlowego były zarejestrowane, jako kupcy, mogą uzyskać wykreślenie firmy, skutkiem czego przestają być kupcami rejestrowymi.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 8-go czerwca 1935 wprowadza zatem rzecz niezmiernej wagi dla kupiectwa, a mianowicie: możność bezpłatnego wykreślenia się z rejestru handlowego.

II.

W dniu 31-go marca r. b. upłynął termin przedstawiania bilansów i inwentarzy, sporządzonych na dzień 31-go grudnia 1934 r., względnie na dzień 1-go stycznia 1935 r. przez kupców jednoosobowych i spółki jawne, zaś w dniu 1-go czerwca takiż termin dla spółek z ograniczoną odpowiedzialnością (§ 65 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 1-go lipca 1934 r. o rejestrze handlowym) Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 510), i obecnie właśnie wydziały rejestru handlowego Sądów Okręgowych przystąpić miały do sprawdzenia, czy wszystkie osoby, figurujące w rejestrze handlowym, uczyniły zadość temu obowiązkowi; w wyniku tego sprawdzenia posypać się miały grzywny porządkowe na wszystkich tych, którzy z tych lub innych powodów w rejestrze figurują i swemu obowiązkowi ustawowemu nie uczynili zadość.

Jedynie nieznaczna ilość osób skorzystała dotychczas z prawa wykreślenia się, olbrzymią większość wpisów, które powinny być wykreślone, dotychczas jeszcze figuruje w rejestrze handlowym.

Należy pamiętać o tem, że kto dotychczas figuruje w rejestrze, narażony jest w każdej chwili na niebezpieczeństwo kary porządkowej za nieprzedstawienie bilansu i inwentarza, i obawiać się można, że późniejsze wykreślenie z rejestru nie uchroni go od uiszczenia poprzednio nałożonej grzywny.

III.

Powołane rozporządzenie zwalnia wnioski o wykreślenie od opłaty rejestrowej, natomiast opłata od podań (12 zł.) oraz od załączników (0.50 gr.) będzie nadal pobierana.

Zwolnienie od opłaty rejestrowej dotyczy zarówno nowych wniosków, które będą składane obecnie, jak i dawnych wniosków, dotychczas niezałatwionych, o ile opłata jeszcze uiszczona nie została; tak więc osoby, które już otrzymały wezwania sądowe do uiszczenia opłat od zgłoszonych wniosków — mogą opłat rejestrowych nie płacić; w razie czynienia w tej sprawie jakichkolwiek trudności przez kancelarję sądową, zaleca się raczej zrzec się podań dotychczasowych i wnieść podania nowe, które opłatom rejestrowym już w żadnym wypadku podlegać nie będą.

IV.

Powołane rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości stanowi w znacznej mierze wynik starań i zabiegów organizacyj gospodarczych oraz Związku Izb Przemysłowo - Handlowych, o czem Centrala Związku Kupców informowała w swoim czasie kupiectwo.

Rozporządzenie to przynosi wielką ulgę kupiectwu, lecz spełni swoje zadanie całkowicie tylko wówczas, gdy będzie należycie wykorzystane przez kupiectwo, do czego jest konieczne jaknajwiększe spopularyzowanie jego zasad wśród najszerszych kół kupieckich; otwiera się tu wielkie pole pracy propagandowej przed organizacjami prowincjonalnemi Związku, które winny stale pamiętać o tem i przypominać ciągle swoim członkom z pośród drobnego kupiectwa, że kto nie skorzysta z możności bezpłatnego wykreślenia się z rejestru handlowego, na tym z mocy kodeksu handlowego ciąży obowiązek prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych, z czem związane są konsekwencje karne.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XVIII. Kraków, dnia 6 lipca 1935 Nr. 24.

Cena abonamentu:	Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.	Ogłoszenia:
Abonament kwartalny 4 zł	Redakcja i administr. Kraków, Grodzka 43.	Wiersz milim. 1 szp. na okładce 40 groszy
„ półroczny 8 zł	Telefon Nr. 132-67	Wiersz milim. 1 szp. na I str. okładki 60 groszy
„ roczny 16 zł	Konto P. K. O. Nr. 400.342.	Wiersz milim. 1 szp. w tekście 60 groszy
Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń		Cała strona okładki Zł 200 Pół strony okładki Zł 100 Ćwierć strony Zł 50 Ósma strony Zł 25
		Cała strona w tekście Zł 450, Pół strony Zł 230 Ćwierć strony Zł 120 Jedna ósma strony Zł 60

Echa tygodnia.

Kiedy się w Polsce poprawi? Czy się poprawi wogóle, przy zachowaniu obecnego kursu polityki gospodarczej, przy systemie dyktatury biurokracji, przy światopoglądzie, w którym ideałem jest otrzymanie stałej posady a nie zysk przedsiębiorcy przemysłowego lub handlowego?

Jeden z najznakomitszych ekonomistów polskich doby obecnej profesor Adam Krzyżanowski uważa, że jeżeli władze nie zdecydują się na uprawianie polityki prewencyjnej, zdolnej zapobiec narastaniu gleby, rodzącej chwasty a zatem polityki, stanowiącej powrót do metod rządzenia, stosowanych w zeszłym stuleciu, kiedy naczelną zasadą polityki gospodarczej każdego państwa było poszanowanie wolności jednostki — najbliższa przyszłość przyniesie pogorszenie się obecnej sytuacji ekonomicznej i nawet moralnej. — Chociaż z drugiej strony prof. Krzyżanowski uważa, że pogorszenie to będzie swego rodzaju korzystne gdyż przyspieszy zbawczą reakcję.

Poglądy te wyraża prof. Krzyżanowski na końcu swej najnowszej książki pt. „Moralność współczesna". Zaczęliśmy od końca, bo uważamy, że zagadnienie, postawione przez profesora Krzyżanowskiego na końcu książki jest zagadnieniem najbardziej wszystkich pasjonującem, najbardziej podstawowem.

Żyjemy w okresie dyktatury biurokracji. Wytwarza się istny łańcuch pełnomocnictw o bliżej nieokreślonej ilości ogniw. Sejm udziela pełnomocnictw Radzie Ministrów, która przelewa je na ministra skarbu, a minister deleguje prezesa izby skarbowej, który w końcu przelewa swe uprawnienia na naczelnika urzędu skarbowego. To postępowanie nieznane przed wojną rozpowszechniło się niewątpliwie w znacznej mierze z powodu spadku dochodów społeczeństwa i równoczesnego wzrostu podatków. Biurokracja otrzymała przywilej przyznawania uwolnień i ulg wedle swego swobodnego uznania. Przestała być miarodajną zasada powszechności podatków, przestrzegana w zeszłym stuleciu. — Wówczas płacił podatki każdy bez wyjątku kto posiadał przedsiębiorstwo lub wykonywał czynności stanowiące przedmiot opodatkowania. Zupełnie nieznane były ulgi indywidualne, nieznany był stan zwolnień podatkowych dla przedsiębiorstw „ważnych dla obrony państwa i rozwoju gospodarstwa społecznego", boć przecie nigdzie nie jest powiedziane, które przedsiębiorstwa ważą na szali obrony państwa i rozwoju gospodarstwa społecznego. Jak nieprawdopodobnie obszernym jest obecnie w Polsce zasięg swobodnego uznania władz, tego przekonywującym dowodem jest art. 69 ordynacji podatkowej, mocą którego każdy jest obowiązany „udzielać wyjaśnień, zeznawać jako świadek lub biegły" atoli minister może każdego indywidualnie zwolnić od tego obowiązku.

Przed wojną istniały zakazy przywozu i wywozu bardzo niewielu towarów. Kto gotów był zapłacić cło mógł przywieźć wzgl. wywieźć nieograniczone ilości towarów. Dziś wolny obrót jest raczej wyjątkiem. Rząd oznacza ogólne ilości danych towarów, które wolno przywieźć lub wywieźć w określonym czasie a zarazem udziela pozwolenia przywozu i wywozu, przyczem decyduje wedle swego swobodnego uznania komu i ile wolno będzie przywieźć wzgl. wywieźć. Te zezwolenia przywozu wzgl. wywozu są niejednokrotnie bardzo wartościowe. System swobodnego uznania władz prowadzi do tego, że władze mogą małemu handlarzowi kawy zezwolić na przywóz wielkich ilości, a potężnemu grosiście przydzielić minimalny kontyngent albo też w zupełności odrzucić prośbę kupca o przydział towarów. Żadne określone kryterja nie krępują wolności decyzji urzędników. Koniecznem następstwem tego stanu rzeczy staje się demoralizacja. Urzędnicy pozbawieni określonych dyrektyw zaczną od udzielania zezwoleń krewnym lub pod kątem widzenia zaskar-

bienia sobie względów przełożonych. Skończy się poprostu na łapówkach, bo już taką jest natura ludzka.

Mimo powoływania coraz to nowych organizacyj rośnie chaos. Przymusowe ubezpieczenie budynków od ognia istniało tylko w zaborze rosyjskim, izby rolnicze i rzemieślnicze tylko w zab. pruskim, izby przemysłowe i handlowe w zab. pruskim i austrjackim. Obecnie wszystkie te korporacje ogarnęły całe państwo. Przymusowe ubezpieczenia społeczne, istniejące w poszczególnych zaborach rozszerzono na całe państwo, powiększając znacznie koło ubezpieczonych. Nadto powołano do życia przymusowe ubezpieczenie od bezrobocia, przedtem nieznane w żadnym z trzech zaborów. Ostatnio poczęły obowiązywać ustawy, mocą których rząd może tworzyć przymusowe zrzeszenia producentów tego samego towaru. Oczywiście, te zrzeszenia będą nakładać podatki na pokrycie kosztów swego funkcjonowania.

Obecne roczniki dzienników ustaw obejmują o wiele więcej arkuszy druku, niż przedwojenne. Nowelizacja ustaw, obowiązujących od kilku tygodni jest na porządku dziennym. Zmienia się co chwila nietylko stan prawny, ale również ciągłym zmianom ulega wysokość podatków i opłat. W Polsce, w ciągu ostatnich kilku lat opłaty pocztowe najpierw kilkakrotnie podwyższono, poczem kierownictwo poczty zarządziło kilka zniżek. Zmienia się mniejwięcej raz na rok wielkość, kolor, rysunek i cena znaczków pocztowych.

W takich warunkach trudno o powszechną znajomość przepisów prawa. Współczesne mnożenie norm, brak ich stałości obniża znajomość ustaw wśród ludności, nie wyłączając wykonawców prawa, sędziów lub urzędników.

Wartość orderów zbyt szczodrze rozdawanych spada. Państwo, które za wiele wydaje nakazów i zakazów pospolituje swój autorytet. Naraża się na zanik skuteczności swych zarządzeń. Zakazy nabywania oraz pozbywania alkoholu i złota same przez się budzą sprzeciw także u obywateli skądinąd lojalnych wobec władzy, wywołują jednak szczególnie silny odruch oporu pod wpływem zmienności norm w tym względzie obowiązujących. Człowiek, który w ostatnich dniach lutego 1933 roku chodził po ulicach New Jorku ze złotemi dolarami w jednej kieszeni i z płaską flaszką wódki w drugiej kieszeni był przestępcą. Wprawdzie posiadanie złota było dozwolne. On to złoto nabył legalnie, atoli wyrób i obrót wódką był zakazany. Kto posiadał flaszkę wódki był conajmniej współwinnym przestępstwa. Minęło kilka dni. Zgodnie z konstytucją dotychczasowy prezydent Stanów Zjednoczonych Hoover przekazał władzę swemu następcy Franklin Rooseveltowi, który szybko i energicznie zajął się przeprowadzeniem reform. Nasz znajomy nadal chodzi po ulicach New Jorku ze swemi dolarami i flaszką wódki w kieszeniach. Nowy prezydent zniósł prohibicję. Umożliwił legalne nabycie wódki. Mimo tego nasz znajomy nie przestał być przestępcą, którego nie dosięgło czujne oko i silne ramię władzy. Roosevelt zniósł prohibicję, ale nakazał oddać państwu złote dolary w zamian za papierowe i nałożył karę na nieposłusznych. To, co wczoraj w oczach Państwa było czemś czarnem stało się białem z dnia na dzień. Równocześnie zaszedł proces odwrotny. Białe przemieniło się w czarne.

Człowiek gotów chętnie wyrzec się części swej wolności osobistej na rzecz państwa, ale staje się krnąbrnym, gdy władza żąda za wiele. Zadania państwa współczesnego wzrastają znacznie szybciej, niż zasoby środków materjalnych i duchowych, któremi państwo rozporządza. Innemi słowy państwo nie dorosło do spełniania tych zadań, które wzięło na siebie. Koniecznem następstwem tego stanu rzeczy jest coraz częstsze stosowanie zasady „cel uświęca środki", czego jednym z przejawów jest niejednokrotne przyznawanie ustawom mocy wstecznej. Działanie ustaw wstecz jest zazwyczaj równoznaczne z naruszeniem praw nabytych, którego państwa wyszczegały się skrupulatnie w ciągu ubiegłego stulecia.

Wzrost władzy urzędników w naszem życiu gospodarczem i społecznem, wzrost zakazów i nakazów musiał doprowadzić do silnego wzrostu przestępczości. W trzechleciu 1931 do 1933 wykryto przestępstw akcyzowo - monopolowych 67 tysięcy, 95 tysięcy i 125 tysięcy. W roku 1933 wykryto 22.000 nielegalnych plantacyj tytoniowych. W tym samym roku wykryto 3.051 potajemnych gorzelń, które wyprodukowały 1,700.000 litrów spirytusu. Cyfry te, zawarte w zeszłorocznem sprawozdaniu komisji budżetowej Sejmu o preliminarzu min. skarbu, przedłożonem przez posła Hołyńskiego, nie obejmują przestępstw celnych, o którem w dalszym ciągu tegoż sprawozdania czytamy. „Przemyt w przemysłowym okręgu Górnego Śląska nabiera charakteru zorganizowanej masowo akcji, wobec której słabe liczbowo patrole straży granicznej stają się zupełnie bezsilnemi, tem więcej, że przemytnicy cieszą się czynną pomocą ludności pogranicza". Zapalniczka kosztuje w obrocie nielegalnym około półtora złotego. Należytość stemplowa wynosi 10 złotych od sztuki. Znawcy oceniają ilość nielegalnych zapalniczek w Polsce po części przemyconych, po części wyrabianych na miejscu na mniejwięcej 1 miljon. Wysoka cena cukkru powoduje wzrost przywozu sacharyny. Przymus ubezpieczenia budynków od ognia wywołuje liczne pogorzele spekulacyjne oraz bezprawną rozbiórkę i ukrywania pozostałości po pożarze. Czytamy w gazetach o wykrywaniu tajnych poczt, konkurujących nie bez powodzenia z drogą pocztą państwową. Rząd nasz obniżył ostatnio ceny tytoniu, spirytusu, taryfy pocztowe, wygórowane wartości ubezpieczanych budynków i inne stawki. Bezskuteczność represji policyjnej i karnej przestępstw skarbowych, wyrażająca się jaskrawo w ich gwałtow-

nym wzroście, z pewnością była jednym z ważkich motywów zmniejszenia wygórowanych stawek, dzięki czemu dochody skarbu wzrosły. Okazało się, że znaczne nasilenie przestępczości tego typu miało także pewne dodatnie skutki“.

Przed wojną wyżsi urzędnicy w państwach europejskich, z wyłączeniem Rosji, tylko wyjątkowo stawali się winnymi sprzeniewierzania grosza publicznego lub innych nadużyć finansowych. Mnożenie się podobnych wydarzeń obecnie jest szczególnie zatrważającym objawem demoralizacji. Twórcy nowego polskiego Kodeksu karnego nie przeoczyli tego zjawiska. Rozdział XLI kodeksu „Przestępstwa urzędnicze“ art. 286 — 293 zalicza do kategorji urzędników osoby przedtem pozbawione tego charakteru, rozszerza znacznie pojęcie przestępstwa urzędniczego i podwyższa wydatnie wymiar kary. — Polska weszła na drogę zaostrzenia represji, które jest nieomylną oznaką wzrastania przestępczości i które nie jest w stanie powstrzymać jej wzrostu.

Oto jest plon dyktatury biurokracji, stanu najbardziej znienawidzonego, stanu, który nie wie, co to jest kryzys i który nawet z kryzysu tego ciągnie zyski, utrwalając swą władzę.

Ważne wyjaśnienia do rozporządzenia o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

W związku z niejednolitą interpretacją przepisów rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 28. marca 1935 roku (Dz. Ust. R. P. Nr. 22, poz. 135) i z dnia 15-go kwietnia 1935 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 29, poz. 225) o ulgach w spłacie zaległości podatkowych, Min. Skarbu okólnikiem z dnia 18. czerwca br. Nr. D. V 22099/I udzieliło następujących wyjaśnień:

Jeżeli chodzi o rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28. marca 1935 r. — to § 1 rozporządzenia zaopatrzony jest następującym komentarzem:

1) Zaległości w podatkach: **gruntowym** oraz od **nieruchomości** za rok podatkowy 1933 **nie** ulegają umorzeniu, ponieważ przypisane są w nowych księgach bierczych, t. zn. na rok budżetowy 1933—1934, w związku z czem przypis tych podatków należy uważać jako dokonany po dniu 31 marca 1933 roku. Natomiast zaległości w podatkach: od lokali i od placów budowlanych, których przypis ze względu na termin płatności I-szej raty (luty) musiał być ustawowo dokonany za cały rok przed 1 kwietnia 1933 r., podlegają umorzeniu za cały rok 1933, bez względu na to, w jakich księgach bierczych je przypisano.

2) W podatkach realnych, pobieranych pierwotnie przez gminy, mogą zajść wypadki, że gminy pobrały od płatnika podatek, jednakowoż sumy pobranej nie przekazały Skarbowi i w księgach bierczych wpłaty nie odkontowały. W tych wypadkach zaległość umorzeniu nie podlega i w razie otrzymania wiadomości o takich wypadkach winny urzędy zwracać się do gmin z żądaniem wpłacenia pobranych sum. Gdyby jednakowoż urząd skarbowy, z powodu nieznajomości stanu faktycznego, umorzył taką pozorną zaległość i dopiero po umorzeniu okazało się, że podatek został przez gminę pobrany, lecz nie przekazany Skarbowi, umorzoną sumę należy ponownie przypisać, jednak tylko do wysokości sumy pobranej.

W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 15-go kwietnia 1935 r. omówione zostały następujące paragrafy:

Wyjaśnienie do paragrafu 1:

1) W wypadku zmiany miejsca zamieszkania przez płatnika lub przeniesienia siedziby przedsiębiorstwa z jednego okręgu wymiarowego do drugie-

go, należy zasadniczo stosować ulgi w każdym okręgu wymiarowym oddzielnie. Rygorystyczne jednakowoż stosowanie tego przepisu pozbawiłoby wielu płatników prawa do ulg w podatkach: dochodowym, od lokali, wojskowym oraz przemysłowym od obrotu. Pragnąc umożliwić tym płatnikom korzystanie z ulg w wymienionych podatkach, Ministerstwo Skarbu zarządziło, że płatnicy powyższych podatków mogą wnosić w terminie do dnia 15. lipca br. (posiadacze gospodarstw wiejskich — w terminie do dnia 1. września b. r.) podania o łączne traktowanie ich zaległości w poszczególnym podatku, istniejących w 2 lub więcej okręgach wymiarowych i o przyznanie im prawa do ulg w tym podatku w takich rozmiarach, jakie przypadałyby im, gdyby zaległości istniały w jednym tylko urzędzie skarbowym. Podania te winny być wnoszone do tego urzędu skarbowego, który dokonał ostatniego przypisu podatku. Urząd ten — po porozumieniu się z urzędem, w którym istnieją poprzednie zaległości płatnika i po otrzymaniu danych co do stanu tych zaległości — załatwi wniesione podanie przychylnie, o ile płatnik dopełnił lub dopełni wszelkich wymaganych rozporządzeniem warunków. Termin dopłaty różnicy do równowartości podatku, przypisanego w 1934—1935 r., urząd skarbowy wyznaczy każdemu płatnikowi w decyzji na jego podanie, w granicach najwyżej 2 tygodni, licząc od dnia doręczenia decyzji.

O ile w wyniku załatwienia takiego podania istniejące w urzędzie skarbowym poprzedniego przypisu zaległości ulegną w całości lub w części odroczeniu, urząd ten przekaże je odpisem konta do przypisu urzędowi skarbowemu, który dokonał wymiaru podatku w ostatnim roku i odpisze je w swych księgach dopiero po otrzymaniu od tego ostatniego urzędu pisemnego potwierdzenai o dokonaniu przypisu.

2) Spadkobiercy, którzy w wyniku spadkobrania obowiązani są do uiszczenia zaległości podatkowych spadkodawcy, korzystają z ulg w odniesieniu do tych zaległości na zasadach ogólnych.

3) Jeżeli w osobie właściciela przedsiębiorstwa zaszła zmiana ulgi w odniesieniu do zaległości w podatku przemysłowym, przypadającym od dawnego właściciela, przysługują nowonabywcy tylko wówczas, gdy bądź to przy zmianie właściciela uczyniono zadość przepisom art. 32 ustawy o podatku przemysłowym, bądź też gdy nowonabywca przejął na siebie obowiązek zapłaty zaległości poprzedniego właściciela, lub też w jakikolwiek sposób uznał swój obowiązek zapłaty tych zaległości (np. przez częściową spłatę tych zaległości, wniesienie podania o raty, odroczenie itp.), a w każdym razie nie zaprzeczył w sposób wyraźny lub domniemany tego obowiązku (n. p. w wypadku wdrożenia egzekucji nie wniósł skargi o wyłączenie zajętych ruchomości, jako zajętych za zaległości, których niema obowiązku zapłacić).

Wyjaśnienia do paragrafu 2:

Izby skarbowe zostały upoważnione do załatwiania podań o ulgi, wnoszonych przez płatników, o których mowa w ustawie 2, § 2, jeżeli władzą wymiarową I instancji w podatku przemysłowym od obrotu i w podatku dochodowym (dział I) jest obecnie dla tych płatników — w myśl przepisu § 2 rozporządzenia wykonawczego do ordynacji podatkowej — urząd skarbowy i jeżeli podlegająca w trybie § 3 umorzeniu w każdym podatku suma nie przekraczała zł. 10 tysięcy, kwota zaś, podlegająca odroczeniu, nie przekracza we wszystkich podatkach łącznie zł 50.000. W wypadkach pozostałych podania tych płatników należy przedstawiać Ministerstwu Skarbu do decyzji nawet wówczas, gdyby w jednym podatku do udzielenia ulg była kompetentna izba skarbowa, a w innym Ministerstwo Skarbu. Ponieważ załatwienie tych podań nastąpi do dnia 1. czerwca 1935 r. obowiązuje w kwestji terminu dopłaty różnicy do równowartości przypisu, dokonanego w 1934—1935 r., wyjaśnienie, zawarte w punkcie drugim wyjaśnień do § 1 omawianego rozporządzenia.

Wyjaśnienie do paragrafu 3 i następnych:

1) Za zaległość w rozumieniu omawianego rozporządzenia, wyprowadzoną na dzień 31. marca 1933 r. lub też na dzień 31. marca 1935 r., należy uważać sumy przypisane, lecz nie uregulowane przed upływem powyższych terminów, bez względu na to, że termin płatności przypadł w pewnych wypadkach po tych datach. Np. podatek dochodowy w kwocie zł. 1 tys. przypisano na dzień 11. marca 1933 r., termin płatności upływał z dniem 10. kwietnia 1933 r.; płatnik w dniu 28. marca 1933 r. zapłacił zł. 200; za zaległość, pochodzącą z przed 1. kwietnia 1933 r., należy uważać zł. 800, mimo, iż termin płatności upływał dopiero w dniu 10. kwietnia 1933 r. Dotyczy to odpowiednio też zaległości, pochodzących z roku budżetowego: 1933 — 1934.

2) Przy porównywaniu stanu zaległości z dnia 31. marca 1935 r. ze stanem z dnia 31. marca 1933 r. nie należy brać pod uwagę sum należnych lub pobranych z tytułu 10%, względnie 15% dodatku.

3) W podatku przemysłowym od obrotu za sumę podatku, przypisanego w roku budżetowym 1934—35, uważa się sumę wymiaru podatku od obrotu, dokonanego w tym roku, pomniejszoną o odpis z tytułu uiszczonych na ten podatek zaliczek. Jeżeli płatnik pokrył zaliczkami, np. za 1933 r., cały wymiar, przyjmuje się, że podatek, przypisany w roku budżetowym 1934—1935, pokrył w całości, wobec czego korzysta z ulg, bez obowiązku uskutecznienia jakichkolwiek dopłat w 1934 — 1935 r. To samo obowiązuje w odniesieniu do roku budżetowego 1933 — 1934 w wypad-

kach, określonych w § 3 ust. 2 omawianego rozporządzenia.

4) O ile płatnik ma w podatku nadpłatę, powstałą w 1934 — 1935 r., lub w jednym z lat poprzednich i zaległości w tym samym lub w innym podatku, należy przed zastosowaniem ulg przerachować najpierw tę nadpłatę na istniejące zaległości, zgodnie z przepisami rachunkowo - kasowemi i dopiero do pozostałych zaległości zastosować ulgi.

5) Przy zastosowaniu ulg z omawianego rozporządzenia przyjmuje się faktyczny stan zaległości na dzień 31. marca 1935 r. z uwzględnieniem dopłat do równowagi podatku, przypisanego w 1934 — 1935 r., uskutecznionych w terminach ulgowych (§ 7). Wszelkie zatem wpłaty, dokonane przez płatników do dnia 31. marca 1935 r., choćby nawet przed dniem wejścia w życie omawianego rozporządzenia, na poczet zaległości, które podlegają umorzeniu, uważa się jako nadpłaty, podlegające bądź zarachowaniu z urzędu na inne zaległości (o ile takie istnieją), bądź też zwrotowi w gotówce.

6) Jeżeli płatnik posiada zaległości w podatku dochodowym z okresów z przed 1. kwietnia 1933 roku, a w roku budżetowym 1934 — 1935 przypisano mu tylko dodatek kryzytowy, należy mimo to stosować ulgi i do wspomnianych zaległości w podatku dochodowym, jeżeli płatnik zapłacił w 1934 — 1935 r. równowartość, odpowiadającą wymierzonemu mu w tym roku dodatkowi kryzysowemu. To samo dotyczy 1933/34 roku w wypadku, gdy nie było przypisu w 1934/35 r.

7) Płatnikom, którym w latach 1933/34 i 1934/35 nie przypisywano podatku, ulgi — jak to już Minist. Skarbu wyjaśniło w okólniku z dnia 17. kwietnia 1935 roku L. D. V 15444/1/35 — w zasadzie nie przysługują. Dążąc jednak do jaknajszerszej likwidacji starych zaległości, Min. Skarbu — na podstawie art. 1 ustawy z dnia 26. marca 1935 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 27, poz. 202), rozszerzyło wszystkie ulgi, określone w omawianem rozporządzeniu, również i na wspomnianych wyżej płatników, jednakże pod tym tylko warunkiem, że zaległość z przed 1. kwietnia 1933 r. uległa wskutek dokonanych uiszczeń zmniejszeniu w stopniu, przewidzianym w ust. 1 § 3. Jeżeli natomiast na poczet zaległości nie uskuteczniono w latach 1933/34 i 1934/5 żadnych uiszczeń, wówczas ani umorzenie, ani wogóle żadne ulgi, przewidziane w omawianem rozporządzeniu płatnikom nie przysługują.

8) Przez odroczenie lub rozłożenie na raty w latach budżetowych 1935/36 — 1937/38 podatków, przypisanych w tych latach, płatnik nie traci prawa do ulg, jeżeli odroczenie lub rozłożenie na raty nastąpiło na skutek podania, wniesionego przed doręczeniem płatnikowi upomnienia i jeżeli nie przekracza swemi rozmiarami granic roku budżetowego, w którym nastąpił przypis.

9) W stosunku do płatników, którzy wskutek nieuiszczenia w terminie do dnia 1. czerwca b. r. dopłaty do równowartości przypisu z 1934/35 r. (§ 7 ust. 1) lub też zaległości z 1933/34 r. (§ 7 ust. 3) utracili prawo do ulg z omawianego rozporządzenia, urzędy skarbowe podejmą niezwłocznie energiczną egzekucję, celem ściągnięcia wszystkich przypadających od tych płatników zaległości, kierując ją przedewszystkiem przeciwko płatnikom ekonomicznie silniejszym. Jeżeli jednak płatnicy, o których wyżej mowa, uiszczą w terminie najpóźniej do dnia 15. lipca b. r. włącznie brakującą do równowartości przypisu w 1934/35 r. różnicę (ust. 1 § 7) lub zaległość z 1933/34 r. (ust. 3 § 7) i ponadto 10% pozostałej zaległości w danym podatku — urzędy skarbowe zastosują do zaległości, pozostałych po tych wpłatach, ulgi, przewidziane w omawianem rozporządzeniu, przyczem celem uzyskania tych ulg winni płatnicy wnieść do urzędu skarbowego równocześnie z dokonaniem wpłaty, a w każdym razie nie później, niż w dniu 15. lipca b. r. należycie ostemplowane podanie.

10) W związku z postanowieniami ustępu ostatniego okólnika z dnia 11. V 1935 r. Y. D. V. 17931/1/35 Min. Skarbu wyjaśniło, że ulgi, określone w omawianem rozporządzeniu, nie przysługują upadłym płatni-

kom tylko wówczas, jeżeli upadłość została ogłoszona przed dniem wejścia w życie tego rozporządzenia i nie została przed tym dniem podniesiona. Jeżeli jednak upadłość została przed tym dniem podniesiona, wówczas ulgi przysługują.

Wyjaśnienie do § 9 i 10:

Bonifikaty, przewidziane w § 9, przysługują tylko wówczas, o ile odroczone zaległości płatnik pokrywa bądź gotówką, bądź obligacjami pożyczki wewnętrznej (narodowej) lub pożyczki konwersyjnej z 1924 roku. Innemi środkami płatniczemi, (np. świadczeniami w naturze, obligacjami renty ziemskiej, cesjami i t. p.) płatnik może wprawdzie w granicach obowiązujących przepisów pokrywać zaległości odroczone, o których mowa w § 9, nie może jednak uzyskać bonifikat, w tym paragrafie przewidzianych.

JAK BĘDZIE DOKONYWANY WYMIAR PODATKU DOCHODOWEGO NA 1935 ROK.

W związku z rozpoczynającym się okresem wymiarowym państwowego podatku dochodowego na rok podatkowy 1935, Ministerstwo Skarbu wydało specjalny okólnik (z dnia 18. czerwca b. r. L. D. V 22098/1/35) w którym jeszcze raz zwraca uwagę izb skarbowych na konieczność dostosowania postępowania wymiarowego już w roku bieżącym do przepisów ordynacji podatkowej, a w szczególności do zrealizowania zasadniczego postulatu tejże ordynacji (art. 76 § 2) — oparcia wymiaru na materjale faktycznym.

Urzeczywistnienie tego jest możliwe tylko w razie zgromadzenia w akcie wymiarowym wyczerpujących danych o wszystkich źródłach dochodowych podatnika i o ich wydajności, jak i wogóle o wszystkich stosunkach majątkowych podatnika, mogących mieć wpływ na rozmiar jego obowiązku podatkowego. Należyte założenie i umiejętne wykorzystanie listy domniemanych płatników jest zatem podstawowym warunkiem dobrego przeprowadzenia akcji wymiarowej.

Jak wykazała tegoroczna praktyka w podatku przemysłowym od obrotu, do właściwego uchwycenia podstaw wymiaru, przyczynia się w wybitnym stopniu współudział podatnika w postępowaniu wymiarowem. Toteż ten współudział w formie t. zw. postępowania wyjaśniającego powinien być realizowany przy wymiarze podatku dochodowego na rok bieżący w stopniu możliwie najszerszym. Pozwoli to z jednej strony w bardzo wielu wypadkach ujawnić nowe źródła dochodowe podatników, a z drugiej strony zapobiegnie błędnej ocenie wydajności ich źródeł.

Wprawdzie ordynacja podatkowa nie zawiera przepisów, zobowiązujących władze wymiarowe do przeprowadzania postępowania wyjaśniającego odnośnie płatników, nieprowadzących ksiąg, z wyjątkiem płatników, którzy w złożonych zeznaniach pominęli pewne źródła dochodowe, to jednak postanowienia art. 76 § 2 ordynacji podatkowej upoważniają władze wymiarowe do wzywania płatników, celem przesłuchania, wykazania przychodów i rozchodów, majątku i dochodu oraz do udzielania wszelkich wyjaśnień i dowodów, to też z tego uprawnienia należy korzystać we wszystkich wypadkach zachodzących wątpliwości odnośnie danych zeznania, lub też zupełności i dokładności zebranego materjału wymiarowego bez względu na to, czy podatnik złożył zeznanie, czy też go (nawet wbrew obowiązkowi), nie złożył.

W tym celu należy, w trybie art. 76 § 2 o. p., w możliwie najszerszych rozmiarach drogą korespondencji, a szczególnie drogą osobistego przesłuchania podatników, ustalać dane, potrzebne do wymiaru podatku, ewentualnie żądać przedkładania dowodów, uzasadniających zeznania lub wyjaśnienia, i dopiero po wyjaśnieniu zachodzących wątpliwości ustalać podstawy wymiaru na zasadzie w ten sposób uzyskanego materjału. Wszelka dowolność i pohopność w ustalaniu obowiązku podatkowego i jego rozmiaru w żadnym wypadku nie może mieć miejsca. Pod tym względem przypomnieć należy okólnik z dnia 29. I. r. b. L. D. V. 3817/1/35 (tyg. „Polska Gospodarcza“ zeszyt 5-ty, 1935 r., str. 174).

W ramach postępowania wyjaśniającego należy odpowiednio wykorzystywać dane, posiadane przez władze wymiarowe w postaci informacyj, protokółów lustracyjnych, oględzin objektów majątkowych, dochodzeń urzędowych i t. p., ewent. korygowanych należycie drogą oceny tychże materjałów przez biegłych.

We wszystkich wypadkach, gdy przychody oraz rozchody płatników dadzą się z możliwą ścisłością ustalić drogą wykorzystania materjałów, uzyskanych z zeznań płatników, świadków, biegłych względnie przedłożonych dowodów, podstawy wymiaru muszą być ustalane jedynie na podstawie tych materjałów.

Dopiero — jako środek ostateczny — w wypadkach rzeczywistych trudności w ustalaniu podstaw wymiaru w sposób wyżej wskazany, ustalanie podstaw wymiaru może mieć miejsce przez zastosowanie norm orjentacyjnych.

Normami orjentacyjnemi przy wymiarze podatku dochodowego będą normy średniej dochodowości dla nieruchomości gruntowych, przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych oraz zajęć zawodowych. Dochód, ustalony na podstawie norm średniej dochodowości, jest dochodem czystym, uwzględniającym potrącenia z przychodów kosztów uzyskania, zachowania i zabezpieczenia przychodów, odpisy na amortyzację oraz odliczenia, przewidziane w p. 5 art. 10 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. Ust. R. P. Nr. 76/1934, poz. 715), odnoszące się do opodatkowanych źródeł dochodu, a mające charakter powszechny w danym okręgu.

Nadto z odliczeń, wymienionych w p. 5 art. 10 ustawy, dopuszczalne są potrącenia wydatków o cha-

rakterze indywidualnym, a nie powszechnym, jako to: a) wszelkie samoistne podatki gminne, b) składki kościelne, c) specjalne dopłaty drogowe (od adjacentów) na rzecz dróg państwowych, wojewódzkich i powiatowych, d) opłaty na rzecz spółek drogowych, które to wydatki należy odliczyć od dochodu, ustalonego na podstawie norm średniej dochodowości.

Natomiast we wszystkich wypadkach ustalenia dochodu na podstawie norm średniej dochodowości należy od dochodu płatnika potrącić udowodnione odliczenia, wymienione w pp. 1, 2, 3 i 4 art. 10 ustawy.

Aczkolwiek przepisy § 1 art. 32 ordynacji podatkowej przewidują ustalenie norm orjentacyjnych dla podatków przez komisje odwoławcze, jednak ze względu na okoliczność, że przewidziane w § 2 tegoż artykułu specjalne postanowienia, określające sposoby ustalania norm orjentacyjnych i szacunkowych, nie zostały dotąd ogłoszone, Ministerstwo Skarbu poleciło dla roku podatkowego 1935 ustalić normy orjentacyjne w dotychczasowym trybie.

Normy średniej dochodowości dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, zajęć przemysłowych oraz wolnych zajęć zawodowych mają ustalić izby skarbowe w sposób dotychczas praktykowany.

Ustalone przez władze wymiarowe dla celów wymiaru podatku przemysłowego od obrotu obroty przedsiębiorstw handlowych, przemysłowych, zajęć przemysłowych oraz wolnych zajęć zawodowych **nie mogą być w żadnym wypadku podwyższane** specjalnie dla celów wymiaru podatku dochodowego, i **normy średniej dochodowości muszą być bezwzględnie stosowane do prawomocnie ustalonych obrotów.** Odstępstwo od tej zasady może mieć miejsce jedynie **w wyjątkowych wypadkach,** przyczem podwyższenie obrotu musi być uzasadnione w aktach wymiarowych **konkretnemi** okolicznościami. Z reguły będzie to miało miejsce w wypadkach wyjścia na jaw nowych okoliczności, uzasadniających podwyższenie już ustalonych obrotów, przyczem jednocześnie winien być uskuteczniony dodatkowy wymiar podatku przemysłowego od obrotu.

W stosunku do płatników, którzy za rok 1934 opłacali zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu, przeciętna suma obrotu z lat poprzednich, stanowiąca podstawę obliczenia wysokości ryczałtu, nie może być przyjęta za podstawę do wymiaru podatku dochodowego na rok 1935. W tych wypadkach podstawą wymiaru powinien być obrót, faktycznie osiągnięty w 1934 roku, który należy ustalić indywidualnie dla każdego płatnika w sposób, wskazany w § 248 i następnych instrukcji podatkowej.

Okólnik Min. Skarbu specjalnie zaznacza, że normy średniej dochodowości można stosować jedynie w wypadkach, gdy płatnik na poparcie zeznanego dochodu nie przedstawił ksiąg handlowych i gospodarczych wzgl. innych dowodów, lub gdy przesłuchanie podatnika nie dało wystarczającego materjału do obliczenia jego dochodu podatkowego, przyczem ze względu na okoliczność, że istota podatku dochodowego nie dopuszcza szablonowego ustalenia podstawy wymiarowej, a wymaga indywidualnego szacowania dochodu poszczególnych płatników, przeto i przy stosowaniu norm przeciętnej dochodowości należy, o ile możności, indywidualizować wymiary dla poszczególnych płatników.

Wysokość dochodu, wynikająca z zastosowania norm przeciętnej dochodowości, winna być w każdym wypadku porównana z posiadanemi przez urząd danemi o ogólnym stanie ekonomicznym płatnika, jego sile płatniczej, warunkach, w jakich znajdują się jego źródła dochodowe i t. p., aby w konsekwencji uniknąć szablonowego stosowania norm przeciętnej dochodowości w stosunku do warsztatów gospodarczych o obniżonej dochodowości wzgl. wręcz deficytowych i wskutek tego dokonywania nierealnych wymiarów.

W odniesieniu do nieruchomości budynkowych norm średniej dochodowości stosować nie należy, natomiast powinno się w każdym wypadku, wzywając płatników do udzielenia wyjaśnień i przedłożenia dowodów, usprawiedliwiających przychody i rozchody nieruchomości, ustalać podstawy wymiaru drogą liczbowego zestawienia przedkładanych dowodów, przyczem jeżeli chodzi o drobne wydatki, związane z użytkowaniem nieruchomości, których poniesienie nie nasuwa wątpliwości, to takie wydatki należy potrącić nawet w razie nieprzedłożenia na nie dowodów.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu w okólniku za-

znaczyło, że wymiar podatku dochodowego na 1935 r. podatkowy winien być przez wszystkie urzędy skarbowe uskuteczniony w terminach, przewidzianych w § 80 p. 6 lit. a i b rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19. IX. 1934 r. w sprawie wykonania ordynacji podatkowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 91, poz. 821) i w tym celu polecił ścisłe zastosowanie się do przepisów § 235 instrukcji podatkowej odnośnie przesłania kart źródeł dochodu, kart lustracyjnych i materjałów informacyjnych, dotyczących płatników, podlegających opodatkowaniu w innych okręgach wymiarowych, do dnia 1. VII. r. b.

Również badanie ksiąg handlowych i gospodarczych winno w pierwszym rzędzie nastąpić dla przedsiębiorstw wzgl. gospodarstw rolnych, których właściciele zamieszkują w innych okręgach wymiarowych, a odpis sporządzonych protokółów należy natychmiast przesłać właściwym urzędom skarbowym, celem nieopóźnienia akcji wymiarowej.

Kronika.

Sprawa celna.

Centralna Komisja Przywozowa w Warszawie zawiadamia, że obecnie Ministerstwo Przemysłu i Handlu wypisuje na pozwoleniach przywozu oprócz Urzędu Celnego, w którym ma być uskuteczniona odprawa celna, również **Urząd Celny graniczny, przez który wejdzie towar z zagranicy**, dlatego w podaniach winni importerzy wskazywać zarówno Urząd Celny, w którym ma być dokonana odprawa celna, jak i wejściowy Urząd Celny.

KONFERENCJA W SPRAWIE EKSPORTU DO AUSTRALJI W KRAKOWIE.

W Izbie przemysłowo - handlowej w Krakowie odbyła się 21 b. m. specjalna konferencja eksporterów i zainteresowanych przemysłowców w sprawie nawiązania żywszych stosunków wymiennych z Australją. Na konferencję przybyli: Konsul generalny R. P. w Sidney p. Noskowski, Prezes Izby Polsko - Australijskiej w Sidney p. Dalmoor oraz przedstawiciel Państwowego Instytutu Eksportowego w Warszawie Inż. Żeligowski.

Konferencję zagaił urzędujący Wiceprezes Izby przemysłowo-handlowej w Krakowie Jan Stefan Kuhn, poczem oddał przewodnictwo p. Noskowskiemu. Konferencja wykazała duże możliwości zwiększenia wywozu polskiego do Australji, zwłaszcza wobec posiadania przez Polskę biernego bilansu handolwego z tym krajem. Dotyczy to zarówno towarów już wywożonych (np. meble gięte i bibułki), jak i wyrobów nowych (np. przemysłu gumowego, drzewnego i cukierniczego) oraz produktów nasiennych).

Wieczorem goście podejmowani byli przez Izbę przemysłowo - handlową w Krakowie.

Słów kilka o popularności zegarków DOXA.

Przy przeglądzie eksponatów współczesnego przemysłu zegarmistrzowskiego, stwierdzić musimy z podziwem ogrom i pomysłowość postępu technicznego i bogactwo formy, wykwintu wykonania oraz oryginalność różnorodnych modeli. Zegarek ten nieodzowny regulator codziennego trybu życia, najdrobniejszych funkcji życiowych i zajęć zawodowych przestał już być przedmiotem codziennego użytku i pierwszej potrzeby.

Szerokie rzesze kupujących szukają zegarka, któryby łączył w sobie maximum zalet techniki konstrukcyjnej i precyzyjności mechaniki, wykwintu wykonania z odpowiadającą duchowi dzisiejszych czasów i wymóg sytuacji gospodarczaj dostępnością ceny. Tym kardynalnym wymaganiom odpowiada w zadziwiającej mierze wybijający się wśród eksponatów wystaw zegarmistrzowskich na pierwszy plan szwajcarski zegarek „Doxa“, którego dewizą prawdziwie nowoczesną i aktualną jest być mimo niedoścignionej doskonałości i precyzyjności mechanizmu i różnorodnego piękna i bogactwa modeli o wykwintnem estetycznem wykonaniu zegarkiem zdobywającym rynek dostępnością ceny i taniością kalkulacji.

„DOXA“ szczyt techniki zegarmistrzowskiej i przemysłu szwajcarskiego, to równocześnie zegarek popularny, zasługujący wręcz na miano naszego zegarka „ludowego“.

To też coraz szerzej rozbrzmiewa hasło „Doxa“ w każdym domu, w każdym zakątku, „Doxa“ bije wszelkie rekordy sprzedaży na rynku polskim, „Doxa“ na ręku wytwornego dżentelmena i biednego wyrobnika, urzędnika i studenta, damy z pośród wybranych „dziesięciu tysięcy“ i kobiety z ludu, stenotypistki i sportsmenki, DOXA górą wszędzie bo —

Doxa niezawodny i z najlepszych najtańszy...

POMOC FINANSOWA DLA EKSPORTU.

W Izbie przemysłowo - handlowej w Krakowie bawił przez 2 dni ostatnie przedstawiciel Eksportowego Towarzystwa Powierniczego adw. Drybiński z Warszawy celem przeprowadzenia konferencji z zainteresowanymi przedsiębiorcami odnośnie pomocy finansowej dla eksportu. Konferencja wykazała poważne możliwości sfinansowania eksportu zwałszcza mebli oraz wikliny.

Komunikat.

Stowarzyszenie Żydowskich Absolwentów Wyższego Studjum Handlowego w Krakowie, Stradomska 10, tel. 164-40 dysponuje wykwalifikowanemi siłami, posiadającemi gruntowne znajomości księgowości, korespondencji (także w językach obcych), akwizycji, biurowości, stenografji i pisania na maszynie.

Zgłoszenia w godz. 10—2 i 6—8.

O AKTYWIZACJĘ WŁÓKIENNICZEGO BILANSU HANDLOWEGO.

W Bielsku dnia 21 b. m. wtamt. ekspozyturze katowickiej Izby przemysłowo - handlowej odbyła się wspólna konferencja przemysłowców i eksporterów włókienniczych z okręgu Izby przemysłowo - handlowej w Krakowie oraz Izby przemysłowo - handlowej w Katowicach. Konferencja miała na celu zbadanie możliwości uaktywnienia polskiego bilansu handlowego w dziale włókienniczym, a to zarówno przez zmniejszenie przywozu surowców włókienniczych, jak i przez zwiększenie eksportu wyrobów tekstylnych. Konferencja po dokładnem zaznajomieniu się z całokształtem sprawy opracowała szereg wytycznych w tej dziedzinie.

Izbę przemysłowo - handlową katowicką reprezentował wicedyrektor Adamecki a Izbę krakowską dyrektor Inż. H. Mianowski.

Opłaty w postępowaniu przed sądem rejestrowym.

W Nr. 43 „Dziennika Ustaw R. P.:: z dnia 19 bm. ukazało się rozporządzenie ministra Sprawiedliwości z dn. 8 czerwca br., wydane w porozumieniu z ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu, o opłatach w postępowaniu przed sądem rejestrowym.

W par. 1 omawianego rozporządzenia przewidziane są następujące opłaty w postępowaniu przed sądem rejestrowym: 1) wpis, 2) opłata stosunkowa, 3) opłata rejestrowa, 4) opłata od podań i załączników, 5) opłata kancelaryjna, 6) opłata za doręczenie, i 7) kaucja kasacyjna.

Par. 5 przewiduje, że w sprawach rejestrowych pobierany będzie od podania lub wniosku do protokółu, rozpoczynającego postępowanie sądowe, wpis stały w wysokości 20 zł. Ponadto w sprawach o rozwiązanie spółki, sąd rejestrowy, wydając postanowienie o jej rozwiązaniu, wymierzy opłatę stosunkową w wysokości pół promille kapitału zakładowego rozwiązanej spółki (conajmniej 20 złotych).

Według par. 7, wpis stały w wysokości 20 zł. pobierany będzie od: 1) zażalenia, 2) skargi kasacyjnej, 3) skargi o wznowienie.

W par. 8 wymienione są opłaty rejestrowe, uiszczane za wpisanie do rejestru handlowego kupców jednoosobowych i osób prawnych, nie będących spółkami handlowemi. Opłaty te dla kupców, których przedsiębiorstwo zostało zaliczone do przedsiębiorstw przemysłowych pierwszej kategorji, wynoszą 60 zł., dla drugiej kategorji — 30 zł. Opłaty rejestrowe dla kupców, których przedsiębiorstwo zostało zaliczone do przedsiębiorstw przemysłowych pierwszej kategorji, wynoszą 75 zł., drugiej kategorji 60 zł., trzeciej kategorji 45 zł., czwartej kategorji — 30 zł., piątej kategorji — 20 zł.

Par. 9 przewiduje, że kupcy jednoosobowi i osoby prawne, nie będące spółkami handlowemi, prowadzący przedsiębiorstwa, zaliczone do przedsiębiorstw przemysłowych kategorji 6—8, uiszczają opłaty następujące: za wpisanie do rejestru handlowego kupca, posiadającego zakład sprzedaży artykułów własnej produkcji, prowadzony na podstawie świadectwa przemysłowego — I kategorji przedsiębiorstw handlowych — 60 zł., II-ej kat. przedsiębiorstw handlowych — 30 zł., na podstawie karty rejestracyjnej — 20 zł.

Dalsze artykuły przewidują wysokość opłat, opłacanych przez spółki jawne i komandytowe; spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki akcyjne i towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych oraz spółdzielnie; tudzież osoby, prowadzące gospodarstwo rolne w większym rozmiarze.

Pozatem rozporządzenie ustala wysokość opłat kancelaryjnych i innych. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie ósmego dnia po dniu ogłoszenia.

Zasady reglamentacji dewizowej w Gdańsku.

Centrala Dewizowa w Gdańsku ogłosiła obecnie wytyczne, jakiemi się będzie kierować przy reglamentacji dewizowej.

Za dewizy uważane będą wszelkie zagraniczne środki płatnicze, rachunki, posiadane w bankach zagranicznych, następnie weksle i czeki, które są płatne w Gdańsku w walutach obcych.

Zakup dewiz za guldeny gdańskie dozwolony będzie tylko na podstawie zezwolenia, uzyskanego w Centrali Dewizowej. Obrót dewizami, uzyskanemi bez pośrednictwa Centrali Dewizowej, będzie mógł być dokonywany tylko na podstawie zezwoleń. — Wyjątek od tej zasady jest uczyniony dla sprzedaży dewiz tego rodzaju w bankach dewizowych. Pozwolenie wymagane będzie na przekazywanie sum z rachunków, opiewających na walutę obcą, z jednego banku do drugiego. Obrót dewizami, uzyskanemi ze sprzedaży zagranicznych papierów wartościowych, będzie uzależniony od zezwolenia, jeśli dewizy te nie zostały w ciągu dnia dokonania transakcji zużyte na kupno innych zagranicznych papierów wartościowych. Nie będą przydzielane dewizy na cele zakupu papierów zagranicznych. Zezwolenie będzie również wymagane na prawo żyrowania kredytów, które opiewają w walucie obcej.

Cudzoziemcy, opuszczający teren Wolnego Miasta, mogą wywieźć zagranicę bez pozwolenia Centrali Dewizowej posiadane dewizy, jeśli przywieźli je z sobą do Gdańska i zgłosili na kontrolnym punkcie granicznym — pod warunkiem wszakże, że wywożona kwota nie będzie wyższa od przywożonej.

Nie będzie wymagane pozwolenie Centrali Dewizowej w wypadkach:

a) wysyłki papierów do inkasa, a niewykupionych

lub przez wysyłającego odwołanych (o ile czynność ta będzie dokonywana w bankach dewizowych); i b) wysyłki weksli w celu uzyskania akceptu lub weksli własnych do przedłużenia lub przestemplowania, o ile dokonana zostanie przez banki dewizowe; c) wysyłki weksli, dostarczonych instytucji kredytowej krajowej do dyskonta, o ile nastąpiła odmowa dyskonta, a wysyłkę załatwia bank dewizowy.

W celach turystycznych wolno jest raz na miesiąc wywieźć zagranicę 20 guldenów lub ich równowartość w walutach obcych.

Uiszczenie należności, wyrażonej w walucie obcej, dokonane w guldenach gdańskich według kursu urzędowego, nie będzie wymagać zezwolenia Centrali Dewizowej.

Podania w sprawie zezwoleń na zakup i sprzedaż dewiz wolne są od opłat.

Jak zlikwidować zaległości podatkowe.

Na ostatniem posiedzeniu Izby Przemysłowo-Handlowej w Łodzi zgłoszone zostały nast. wnioski w sprawie likwidacji zaległości podatkowych:

1) ulgi umorzeniowe przyznawane winny być również płatnikom, którzy zmienili miejsce zamieszkania i tem samem podpadają pod kompetencje dwóch odrębnych okręgów skarbowych, a dostosowali się do wymogu formalnego, t. j. wnieśli indywidualne podania przed 1 czerwca;

2) pożądane jest, aby decyzje w sprawie indywidualnych podań osób prawnych zapadały po uprzedniem zasięgnięciu opinji izb przem.-handl., co w szczególności wskazane jest w wypadkach wątpliwych, w których ustalenie gospodarczo uzasadnionej przyczyny umorzenia, jedynie na zasadzie przepisów § 208 instrukcji podatkowej nie byłoby wystarczające;

3) pożądane jest odrębne unormowanie sprawy umorzenia zaległości podatkowych dla płatników, którzy nie posiadali przypisów podatkowych w latach 1934-35 ani 1933-34, gdyż w owym okresie nie prowadzili już przedsiębiorstwa. Izba P. H. w Łodzi stwierdziła równocześnie, że konieczna jest dokładniejsza selekcja płatników i dlatego też przy umarzaniu owych zaległości, przypadających od firm już nieistniejących, pożądany byłby opinjodawczy współudział elementu gospodarczego, wskazanego przez izby przemysłowo-handlowe;

4) z ulg umorzeniowych korzystać winny również na zasadach ogólnych przedsiębiorstwa, którym przed wejściem w życie rozporządzenia z 15 kwietnia b. r. ogłoszono upadłość, w przeciwnym razie podatnicy, których niewypłacalność potwierdziło postępowanie sądowe i układ zawarty z wierzycielami, gorzej byliby potraktowani, aniżeli płatnicy wypłacalni w zakresie swych zobowiązań prywatno-prawnych.

W związku z tem Izba P. H. w Łodzi stwierdziła potrzebę zmiany okólnika min. skarbu z 23. III. 1933 w takim kierunku, aby z ulg umorzeniowych wyłączone były jedynie te przedsiębiorstwa, których zaległość nietylko prowizorycznie wyłączono z egzekucji, lecz faktycznie umorzono na podstawie poprzednio stosowanych już w tej mierze przepisów.

Sposób księgowania transakcyj gotówkowych w handlu hurtowym.

Izba przem. handl. we Lwowie udzieliła nast. opinji w kwestji w jaki sposób należy księgować transakcje gotówkowe zawierane przez przedsiębiorstwa handlu hurtowego:

Po myśli art. 54 Kodeksu Handlowego obowiązany jest kupiec rejestrowy prowadzić wedle zasad prawidłowej rachunkowości kupieckiej taką księgowość handlową, jaka ze względu na rodzaj i rozmiar przedsiębiorstwa jest konieczna, celem ujawnienia stanu majątku i interesów handlowych. Powyższe postanowienie kodeksu handlowego przyjęte zostało przez ustawodawstwo skarbowe jako zasada dla oceny prawidłowości ksiąg handlowych, stanowiących podstawę wymiaru podatków. W szczególności wedle art. 87 § 2 Ordynacji podatkowej za prawidłowe uważa się księgi, prowadzone w myśl przepisów obowiązującego kodeksu handlowego, oraz zasad księgowości i zwyczajów handlowych. Pewne odchylenie w tej mierze zawiera § 54 ustęp 2 rozp. wyk. do Ord. Podatkowej z 19 września 1934 r., który wymaga ponadto, by w księgowości hurtowego zakupu względnie sprzedaży, ujawnione były firmy lub nazwiska odbiorców i sprzedawców, czyniąc od tego zależne uznanie ksiąg za prawidłowe.

Rozpatrując ze stanowiska powyżej cytowanych przepisów prawnych kwestję, czy transakcja gotówkowa w handlu hurtowym winna być pozatem, że wpisana została do księgi kasowej, jeszcze raz przeprowadzana w księdze dłużników i wierzycieli (salda konti). Izba zauważa, że zdaniem jej stało się całkowicie zadość zasadom prawidłowej rachunkowości kupieckiej, jeżeli przedsiębiorstwo handlu hurtowego, zawierające transakcje gotówkowe, księguje je w ten sposób, że każdą tego rodzaju transakcję wpisuje do księgi kasowej jako zasadniczej, podając przy każdej pozycji pełny adres dostawcy względnie odbiorcy. Sprzedaż bowiem gotówkowa stanowi sama dla siebie zamkniętą i skończoną całość i wobec tego nie jest, ani potrzebne, ani też wskazane przeprowadzenie jeszcze raz tej samej zaszłości w księdze dłużników i wierzycieli przeznaczonej w swej istocie do księgowania tylko interesów kredytowych. (21. V. 1935 L. 7959/II).

Wydawca Zw. Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter. Redaktor odpow. Samuel Kurzman
Drukarnia Józefa Fischera. Kraków, Grodzka 62. Telefon 104-12.